ډالۍ

د اروښاد اسحاق ننګيال

شعرونو ټولګه

کابل ۱۳۶۳ کال

Ketabton.com

د کورنيو چارو وزارت د سياسي چارو لوي رياست خارندوي مجلې اداره

د انټرنيټ په مخ اوډونکي سمسور حبيبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې پر ځای

شعر او شاعري د ټولنیز و پیښو دانعکس غوره او مهمه وسیله ده. داسې وسیله چې کولای شي د پیښو او پدیدو ما هیت په ښکلو الفاظو او کلماتو بیان اود هغو واقعې تصویر په هنرې ډول روښانه کړي.
په داسې حال کې چې ټولنیزژوند اود ټولنې واقعیات د هنرې اثارو د تولید اصلې سر چینه ده خو هنر پخپله د خپل کیفیت له نظره چې د طبیعت، ټولنې او انسانې تفکر د ژورو څیړ نوله لارې پید کیږي د ټولنې په بدلون او اوښتون کې بې اغیزې نه دي. د شاعر فکر او احساس عوا طف او اندیښنې د پیښو دانعکاس ښکلې هینداره ده. خو دغه هینداره د شاعر د ټولنیز دریځ سره ژور ارتباط پیدا کوي.کله کله د شاعر احساس او افکار د پدیدو طبیعې رنګ، ښکلا، ښایست او جمال د عیشونو او بدمستیو د ستاینې او بیان وسیله ګرځې. مګر کله بیا د ټولنې رنځ او درد، ستونزې او کړاو وونه او په لسګونو خوا شینې کوونکې پیښې د شاعر د عواطفو په هینداره کې انعکاس مومې.
زموږ ټولنه چې د ثور انقلاب په بریا لیتوب او د هغه په پر مختګ سره ورځ په ورځ درڼایې لاره پرا نیزي، ښکاره ده چې زموږ د شعر او هنر، شاعر او هنرمند نړې د دغه ژوند بځښونکې انقلاب دارما نو نو او د انقلاب دلارې روښانه مثالونه دي. زموږ د ټولنې په اوسنیو شرایطو کې چې دبا دارې او ستاینې وخت او زمانه تیره ده او د رنځیدلې انسان دبریا لیتوبونو غږ او ددوې هڅنده کاروان دار تجاع او امپر یالیزم د توطیو او د سایسو سره سره دنوي ژوند د لوړو پړا وونو په لور د رومې زموږ شاعران ددغه پر مختلونکې کاروان غوره تر جمانان اود هغوې احساسات او عوا طف دنوي ژوندو پلوشو منعکس کوونکې دي. دهیواد د مسلحو قواوو په تیره بیا د رندوې نه لیکو سره د داسې شاعرانو پیوستون او د دوي درزمې او حماسې آنارو منځته روړل زموږ دا او سنیو قهرمانو سر تیرو، ساتنمنا نو افسرانو او نور ومنسو بینو د هڅولوله پاره مهمه انګیزه ده. ددوې رزمې او حماسې آثار کولای شي تاودو مور چلونو ته لازیات شور او ځوږ و بځښې او هغه انقلابې مینې ته چې زموږ د زړه ورو او قهرمانو سر تیرو او افسرانو په وجود کې جریان لرې لا شور او قوت ورکړي.
د ((ډالۍ)) اثر هم د داسې آثارو له جملې څخه دي. موږ په داسې حال کې چې ددې شاعر اثر او احساس ستا یو دنورو ټولو هغو شاعرانو څخه چې د دوي قلمونه د انقلاب دارما نونو په دفاع کې قرار لرې، هیله من یو چې د انقلا بې رزم په ډګر کې زموږ د سر بازانو ساتنمنا نو او افسرانو غږ پورته او په خپلو آثارو کې د هغوې حماسې رهبرې کړي. مینه او درنښت

د څاندوې د نشراتو اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

سباوون

مونږ له تیارو زړو نه راکاږو سباوون پسې ځو
وریځې په ستورو ولو لمره ستا لټون پسې ځو
د زړو ډیوې په لاس کې خیژو آسماني ځوکو ته
د شپول له دام نه د بندي سپوږمۍ خلاصون پسې ځو
مونږ عاشقان یو په غوټیو مین زړو نه لرو
د اغزو څوکو باندې خیرې زړه ګلګون پسې ځو
لیلا لیلا ناري وهو پسې صحرا لټو
مونږ د مجنون ملګري ګوري چې مجنون پسې ځو
وینو: رابلې شې، مشال شې، ځراغو نه مو شې
تکل مو کړی تورو شپو کې نوي یون پسې ځو
څو چې راټول یې نه کړو غونډ یې نه کړو یو یې نه کړو
مونږ د دې تیتو خورو خلکو پیوستون پسې ځو
ملګرو پاځې چې سرو نو سره لوبې پیل کړو
راځې راځې چې یو پاځون او اوښتون پسې ځو

کابل ۱۲ـ۳ـ۱۲۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ　　　　　　　　　　　　　　　　　اروښاد اسحاق ننګیال

د وینولار

ځلیږي هره خوا کې مو د وینو مشالونه
دا سره توغونه ګوري د شهیدو بیرغونه

دې سرو لارو ته ګوري چې په وینو مو وینځلي
منزل د ژوندانه ته مو ټا کلي نښانونه

د زړه وینې به ښوخو یو قدم به پرشانه ځو
د سر په زور به لارې جوړ وو په سماو غرونه

سرونو سره لوبو داورونو سین کې لا مبو
د وینو په لار ځو چې ځو پوره کړو ارمانونه

لیلا مو د مقصود لکه سپوږمۍ په هوا ځلي
وصال ته یې په بند بند ماتوو تور زنځیرونه

کاروان د انقلاب مو آسمانې څوکو ته رسې
په هر قدم کې ږدو ورته دا خپل زلمې سرونه

داسیل دغضبو به د دښمن په خونه سم کړو
په اور یې سوځوي دغه سر کښه تندرونه

ملګرو زه مو جارشم هر قدم په نره اخلی
زمرو په شانته نیسې نوې نوې موچلونه

کابل ۸ـ ۶ ـ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

زما مینه

زما مینه زما عشق زما وطن دې
دا مې ځان دې دا مې روح دې دا مې تن دې
څو ژوندي یمه وطن به وایم
دا مې بڼ دا مې جنت دا مې ختن دې
پروا نشته که په سرو وینو لاهو شم
هر مین د وینو سیند کې لامبوزن دې
که مې سترګې د غلیمو ړندې نه کړې
راته توکړې چې بې ننګه او ډارن دې
زه د هغه پلار نیکه رښتیني زوی یم
چې په ګور کې مردانه پروت سور کفن دې

لغمان ۸ـ۲ـ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

مونږ ځارندویان

داوطن بـــه جـــوړ کـــړو لکه نـاوې د جهان
مونږ ځارندو یان
مونږ ځارندو یان
ړنګه به دنیا کړو دغمو نــــو درنــــځونــــو
وراني به کړو ځلې دنادو د وذلتــــــونــــــو
لنډه به کړو لاره ددې منډو مــــزلــــونــــو
رسو به منزل ته دخپل هیلو ، امیـــدونــــو
کوږه ملا ترلـــې دې هــــــدف ته یو روان
مونږ ځارندو یان
مونږ ځارندو یان
مونږ جنګي لښکرو دزیارایستونکو داسـرو
موږه لارښوونکې د سـر کشـوتـــو پـــانو
موږه مخکښان د انـــقلاب د قــــافــــلو
موږه خادمان د خپـــلو لـــویـــو پرګنو
موږه ددې وطن د هسکو غرونو شنه زمریان
مونږ ځارندو یان
مونږ ځارندو یان
هوډ مو وسپنیې دې، تندر یـزمـــو ګـوزارونه
هیلې مـــو سپیځلې، مقدسه مـــوجنــــګونه
نه پرېږدو تر مرګه مـــوچلو نــــه سنګـــرو نـه
ایښې مو لاسو کې قرباني ته خپـــــل ســـرونه
جنګ سره مو جنګ دې امن او سوله مو ارمان
مونږ ځارندو یان
مونږ ځارندو یان

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

/ ۱جدی / ۱۳۶۱

دپاڅون بهیر

دتوپان دراتلو زور دي
ګرندي سیلي چلیږي
توري وریځي لویي لویي
پټي پټي ویلي کیږي
*　*　*
په هر ګوټ کي لګیدلي
دپاڅون غړانده اور دي
خس خاشاک پکي سوزیږي
دادنوي ژوندون شور دي
*　*　*
د دي توري شپي سینه کي
دارمان ستوري پیدا دي
ژربه وځلي په بیړه
دانو خیال نه دي رښتیا دي
*　*　*
د وطن غوږ کي چغار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

د تغير بدلون سندرې

دهيواد انسان ته ښيې

د قيام په څون خبرې

*　　*　　*

سو ر جکړې را اوتلې

په مستې مستې چليږې

ليرې ليرې به کړې دوړې

دا يې عزم دا پيمان دې

*　　*　　*

که څه شته مخکې سکرو تې

پکې ښورې سره اورونه

په ميړانه ورته دانګو

خير که وخورو خپل سرونه

*　　*　　*

موږ به دا وراني ويجاړې

وچې دښتې وچې شاړې

په خپل سرو وينو اوبه کړو

که مو غوښې شي پرې غاړې

*　　*　　*

د (شهيد) دوينو سند کې

د خو نحورو کور ورانيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

همدغه سپیڅلې وینې
بې کساته نه پاتیږي
* * *
ستر سیلاب مو په ښها دې
رابهیږې مست سیندونه
تندر تندر غږ مبهار کا
لړزوې ځمکې هسکونه
* * *
دننګونو په لار نیسو
نوي نوي سنګرونه
دپاځون بهیر روان دې
غوارې نوې مور چلونه

بغلان

۱۳۵۷ / ۲ / ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انقلاب چيغه

تل به تور تم نه وي

ژر به رڼا شي

که شپه اوږده شي اوږده

بيا به سبا راشي

د تو پانو کاروان به

په ځغاسته بيا راشي

بيا په مستو څپو

د ژوند څپا راشي

جبر و ستم به نه وي

ښه به دنيا راشي

د انقلاب چيغه به

رښتيا رښتيا راشي

بغلان

۲ / ۱۲ / ۱۳۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

د هیلو بڼ

زړګې شو راته ویلی په ګریوان ورژیده
ککونه مې په مخ لکه باران ورژیده

جرس چې په غوغا د بیلتون او د هجران
د هیلو بڼ بی باده بی خزان ورژیده

ګوګل نه مروری شوی د سرو وینو غوټی
بلبل یې فریادی شو ګلستان ورژیده

شهیدی مې شوی خدا یه !د زلمی عمر اسری
د ژوند ستوری مې ورو ورو له آسمان ورژیده

ژړا مې که په ښکلو باندې نه کوی اثر
خو زما مړاو وسلګیو ته جهان ورژیده

اوس راشی لږ خو وپوښتی له حاله د ننګیال
چې خنګه یې په هیلو ګورستان ورژیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هوډ

که مې سر په بیخ کې غوڅ شي له تنې نه
که مې زړه په منګولو وځي له سینې نه
که مې دواړه سترګې سر نه رابهر شي
په ګولو که مې سوری سوری ټټر شي
که مې ژبه په چاړو له حلقه پرې شي
که مې سرې وینې رګونه را خوري شي
د وطن په ننګ دا ټول په ځان منمه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

پت میړانه راته پاتې له پلرو ده
ننګ، همت راته میراث د پلار نیکو ده
زه د تورو د شرنګا په ډګر لوی یم
زه د ستر هسکو غرو د څوکو زوی یم
ما ته مور د غیرت درس راکړ شیدو کې
روزل شوی یم په غیږ د توپانو کې
زه توپان یم سیلاوونه ویښومه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

* * *

دا وطن زما او زما د بچو کور دی

دا وطن مې د انا او بابا ګور دی

دا مې مینه دا مې وینه دا مې تن دی

دا وطن د هر افغان زړه او بدن دی

دا ټاټوبی د باد تورو جنګیالو دی

دا زانګو د غیرت منو پرګنو دی

زه به دا وطن په سرو وینو ساتمه

زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

دا وطن مې د ګوربتو زمرو ځاله

دا وطن په ټول جهان ورکوم چاله

د سیلاب خوړونو خاوره ده سپېڅلې

کارنامې یې په جهان برېښنې ویاړلې

د غیرت غږیی جګ شوی تر معراجه

هر غلیم یې دی په خاوره کې تاراجه

زه یې پت ځینې خپل سر قربانومه

زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

سپینکې مخ

نه پوهېږم دا دې مخ دی که آفتاب
چې مېن زړونه چوي لکه حباب
سپین رخسار دې هسې نور شیندې په ګلو
چې لاله ورځینې اخلي آب و تاب
د له ښکلي سبینکې مخ ځینې کړې شرم
چې په شپه کې ځان ظاهر کاندې مهتاب
چې نظر دې د ګلبڼ په ګلو پرېوځې یوځې
مخ په پانړو پټول کا ګل ګلاب
ستا د سرو لبو نشه چې مالیدلې
اوس په ما کله تاثیر کړې خم شراب
زاهدان د زمانې به زهد هېر کړې
که ښکاره نازک صورت کړې له حجاب
مړاوې مړاوې راته مه ګوره وېرېږم
چې مې نه کړې د ښو په سیخ کباب
زه دې خاورې د قدم په سترګو موښم
ته مې وژنې په چاړو لکه قصاب
زه دې جار شم درنه وګرځم زر وارې
لرې مې ساته نور د هجر له عذاب

کابل

۱۳۶۲ / ۱ / ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمي حسن

دا مـــــي زړه دې کـــه پـــه اور ســـوي کبــاب
نـــه پـــوهيــــږم يـــا سپـــر غـــې دي يا حباب

چې لمبـــې مـــې د ګـــو ګـــل لـــه څـــو کو خيږي
داغـــذاب د محبـــــت دي کــــــه ثـــواب

پـــــه مستـــې مستـــې يـــې عقل نـــه بهر کــــړم
ټنــــګوې زمـــــا د ســـــوي زړه ربــــــاب

لـــه خمـــاره مـــې پـــه وينـــو نـــه مړيـــږي
پـــــه مـــــزه مـــــزه يــــې څښې لــکه شراب

پــــه مــــلا لـــوخمـــارو ستـــرګو مې وژنــــې
ســـر تـــر پـــايـــه يـــم لـــه ويـــرې ضطراب

دزلمــــې حســـن لـــه مـــا صـــدقـــه غـــواړې
قتـــلـــوې مـــې پـــه بڼـــو لـــکه قصـــاب

نـــور بـــه نـــوم د محبت په خـــولـــه وانـــه خلم
کـــه (ننګيال) ووت لــــه دي غمـــه کـــاميياب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

دجنو لاره

((هرګز به توبه نه کړم)) لــه شـــرابـــو شـرابــې یم
ســـــاقـې جـامــو نه راکه چې خراب او خمــارې یم

زاهـــــد دې تسبیحات که د جنــــت پــه تــمه تـــمه
له مــــا ســـره یـــې ځـــه دې زه په خپله دوزخې یم

پروا د کبـــاب مــــکړه د تـــاکـــونـــو زوښې راکه
دزړه غـــــوښـــې بــــه خورمه هم کباب هم کبابې یم

داعقـــل رانــــه واخــــله خـــدای له پاره مې فروشه
د مینــــــې سمنـــــــدر کـــــې یاغې شوې توپانې یم

کعبـــــه مـــــــــې میکده ده زما له نورو سره څه دی
دا ځــــکه لـــــه ازل نــــــه دې کعبه کې زندانې یم

(ننګیال) درنــــه ځمــــه د جنون پـــه لـــویه لاره
لـــــه ټـــولـــو سترګـــو لیرې یو اغزې بیابانې یم

کابل

۱۳۶۲/۷/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بزګر خونه

په نړیدو شول زاړه قصرونه
په رپیدو شول سره بیرغونه
د دنګو دنګو بنګولو په څوکو
په لګیدو شول غلي اورونه
ځوانې ځپې شوي په منډو منډو
په ویښیدو شول ویده بادونه
هتکړې ماتې، زولنې ماتې
لیرې شول زموږه له خولې مهرونه
اباسین مست شو هندوکش نا څې
په غوریدو شول پټ تندرونه
هیلې تازه شوې بیا راټوکیږي
سینو کې شور کا ځپلې زړونه
نورې شوې ورانې د وینو لارې
سپینه رڼا شوه د بزګر خونه
لنډ کړل له بیخه غضب د خلکو
ناولې چارې خونې لاسونه
بیا راژوندي شوې د غیرت چیغې
داد عمرو نو چوپ فریادونه
ملګیو وایې په چیغو چیغو
تل دې ژوندي وي انقلابونه

پلخمرې
۱۰ / ۲ / ۱۳۵۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشپه سبا شوه

دآسمان ستورو تورو شپو کې ستر ګکونه وهل

سپینې رڼا ته یې مطربو ربابونه وهل

بلبل دپاو او ښاخونو سره

بورا نازکو سرو مخونو سره

نسیم دګلو له عطرونو سره

زما په زړه یې ویده اور دعاشقې ویښاوه

لمبې خورې شوې

ساقي په لاس کې راته جام دمیو ناب ښوراوه

آشنا په خولې کې راته سرو

شونډو شراب زبیښاوه

زه دنشو خوږو خیالونو سره

دخوږې مینې مکیزونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دیار په غیږ کې دخوبونو سره

دادمستیو په تالو کې زنګیدم زنګیدم

دوصال شپه وه

داله مستیه زما غیږ کې ښوریده ښوریده

زه له خوښیه ددې غیږ کې تخنیدم تخنیدم

زه یې له تنکو تنکو لبانو سره

زه یې دزلفو له مارانو سره

زه یې خمارو سرو چشمانو سره

په پټه پټه غلې شانته لوبیدم ، لوبیدم

خو شپه سبا شوه !!

کابل

۱۳۶۰ / ۷ / ۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروا نشته

که هر څه په درد او غم کې تار په تار یم
هسې نه چې ستا له مینې توبه ګار یم

په باران د کاڼي کرښه نه ورانیږي
زه د کاڼي کرښه هسې استوار یم

اوره اوره دیار غمه په ما اوره
ورا تلو ته دې شپې ورځې انتظار یم

کوکې کوکې ډار او ترس له سوزه نه کړم
سوځه سوځه ما په اور سوځه تیار یم

د تیرو سترګو خنجر که مې په زړه کړې
څو ژوندی یم ستا د لطف به منت بار یم

پروا نشته که وفا نه کړې جفا کړه
خو همدومره راته وایه زه دې یار یم

بغلان

۱۳۵۶ / ۹ / ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه پاڅه

وطنه پاڅه ، ژرشه ویښیږه
ارمان ته رسي ، سره امیدونه
بیا دې ګلشن ته، نسیم راوړي
سره غوړیدلي ، تنکي ګلونه

***

ولس ویښ شوې ، خلک ویښ شوي
سره یو شوي ، خواره کامونه
لښکر لښکر شوې ،دزمرو ډلې
دتورو بریښ دی ،دننګ سازونه

***

وطنه ګوره ، خپلو بچو ته
دې ننګیالو ، پیغلو زلمو ته
ګوره چې لامبي ، دځان په وینو
ګوره چې دانګي ، داور خپو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وطنـــه ګـــوره ، ستـــرګې رڼې کړه

زلـــزاې ښوري ، سکـــوت ماتـــيږي

هتـــکړې څـــه شوې، زولنې څه شوې

اوس دحاکمو ، پښـــو کې شـــرنګيږي

***

ځمـــکه تاوده و لمـــر نـــوراني شو

تنـــدري قـــهر ، مـــو تو پاني شو

غضـــب مـــو سول، دعيش قصرونه

تـــور زنـــدانو نه ، تور ګودالـــو نه

***

وطنـــه ګوره ، څـــه شور او زوږ دی

چـــې رانـــړي ږي ، دستـــم بارې

ظلـــم بربـــاد شو ، ظالـــم برباد شو

له زړو يې ځا ځـــــي ، دوينـــو دارې

***

وطـــنه ګـــوره ، ستـــا پـه لمن کې

غوټۍ غوړيږي، څانـــګې نڅـــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستـــا پـــه دروکې، ستا په رغوکې

دنیکـــمرغـــیو ، ډیـــوې بلـــیږي

***

زه ترې لوګې شم ، ترې سپیلنې شـــم

ستا له اتلـــو ، باتـــور بچـــیانـــو

زه ترې قربان شم ، زه ترې قربان شـــم

ستا له شهیدو ستـــا له غـــازیانـو

***

پریږده چې ټینګ شي، زموږ په وینـو

ستا مورچلونه ، ستا سنـــګرونـــه

پـــریـــږده چې ځلي، ستا په هواکـې

دننـــګ تـــوغـــونه ، سره بیرغونه

کابل

۱۷ / ۴ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې غوټې

چې مې دې شونډو کې دناز خوږه خندا ولیده

مامې ژوندون سره قسم دی چې سودا ولیده

خوږې موسکا سره چې تا ویش دغمو کولو

اوس مې په زړه کې دخپل غم برخه ربښتیا ولیده

تا چې شراب دسرکو شونډو بې بها راکول

نن مې په شونډو علامه دزهرو بیا ولیده

دزړه په وینو مې دمینې غوټۍ وغوړیده

نن مې هاغه غوټې په باغ کې دبل چا ولیده

هغه مهرو چې تر قیامته مې دځان ګڼله

اوس مې دبل سره ترخنګه په نڅا ولیده

لغمان

۵ / ۱۱ ۱۳۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې سرود

دوطن دهسکو غرونو
په دا جګو جګو څوکو
دپامیر هندوکش سرکې
دآمو هلمند په تل کې
بیا دلمر وړانګې ځلیږي
تورې وریځې ویلې کیږي

***

دهلمند سیند په شنا دی
ستر موجونه یې نڅیږي
ځي کوکچه په غورځو پرځو
له مستیه غړمبهار کا
ابا سین کې شور اوزوږ دی
له خوښې ځنې ګډیږي

***

دیوه نوي سرود سازدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غړېدلي په فضا کې

ګوټ په ګوټ سیمه په سیمه

د آسمان جرقو بریښنا کې

ورکې زیرۍ ولسو ته

د سبا څرېکې شوې شپو ته

و دې خوارو پرګنو ته

***

مړاوي زړونه راغوړېږي

په سینو د زړو ځوانو

دلو ګرو ، کسب ګرو

په ګوګل د کارګرانو

دې خورو ورو کامونو

خوار ځپلو اولسونو

ځان له خاورو رابهر کړو

کونډو رنډو یتیمانو

***

ستر جکړه راالوتلې

په مستې مستې چلیږي

د دې خاورې په فضا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

په دې زړه د ایشیا کې
مړاوې هیلې را ټو کیږي
ولولې مو را ویښیږي
تلوسې مو هو سیږي
بیا یوه نوې ساه خپره شوه
تش کالبوت د اریانا کې

***

د تاریخ ویاړ جنې پاڼې
غور ځنګونه ، پرتمونه
پټ میړانه د سوبمنو
توره ډال د غیرتمنو
کارنامې د شهیدانو
د غازیانو نیکه ګانو
بیا له سر ځینې تاندیږي
تیر یادونه ژوندي کیږي

کابل

۱۳۵۹/۶/۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید شاعر (۱)

داستبـــداد پـــه ســـرو اورو کـــې کړیدلې شاعر

د پرګنو او دولس غمـــو خوړلـــې شـــاعـــر

دادزیـــار کښـــو بې وزلانو ، کونډو رنډو میـــن

دارنځیـــدلې، زوریـــدلې، دردیـــدلې شاعـــر

***

ده په ټول ژوند کې رتلي شوي انسانان ستـایـــلي

ده دولس ښادي خوښیو کې مدام خنـــدلــــي

داو دخلکو چـو پړي او پـاړکیـــوال ستـایوال

ده په ژړا ماتـم دخـلکو هـــر زمـــان ژړلـــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادرزمـــونـــو پيـــکارونو سرو اورونو اتل

داد وطـــن او انقـــلاب پـه مينه مست قهرمان

دادمـــرام او ارمـــانـــونـــو داوږدې لارې مل

داددې خلکو درنځـــونو او دردو تر جـــمــــان

***

داد ملګرو شهـــيدانو پـــه لار تلـــلې شـــهيـــد

دا په خپل سرو وينولت پـت او لمبيدلې شهيـد

دادهمرزمو همسنګرو قربـان شـــوې « سنـــګر»

دادوطن خلکو « محبوب » ستر او ويارلې شهيد

کابل ۱۳۶۰

(۱) محبوب سنګر ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشونډو صراحي

اشنایه نــن دې مــاته څــه راوړي دي که نـه؟

دمیـو په بازار دې څـه ساتــلي دي کــه نــه

له ډیـرو بې صبـریو مې دسترګو کسي سوځـي

تــه ګــوره چـــې له هجره مې ژړلي دي کــه نه

دزړه خـــونــه مـــې وسپـړه داغونه پکې شماره

تنها کې پکـــې ګـــوره چـــې چاودلي دي که نه

پرې مـې ږده دشـــونډو صراحي تر سرکو څوکو

چې مـــې ورنه په غـــلاکې چا رودلي دي که نه

دسترګو په کاسو کې دې عجیبــه ترشي وینم

رقیب خـــو دې غـــوړو کـې څه ویلي دي که نه ؟

بغلان ۹ / ۶ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبو سو خيراتونه

يار راسره مل شو دنيشو پــه جنتـــونو کـــې
داخه جادو پروت دی د ســاقي ډکو جامونو کې
رايې کړلې شونــډې نذرانه کـــې دزلمي حسن
شونډې مې مړې شوې دبو سو په خيـراتونو کې
تړمې تړمې اوښکې مې له سترګو مرغلرې شوې
زيرې دوفا کوي آشنا په سترګــکونـو کـــې
نا څم له مستيــه دهــوا ياغـــي مـــرغه شومه
ګرځم يې دزلفو دباغچو په ســرو ګلــونـو کـې
مخ ته يې پتـــنګ شـــومـــه دلبو يې بورا يمه
کاشکې چـــې لمبــه شمه ددوا ړو په اورونو کې
ډوب شـــوم لـــه مستيه دڅواني په هوسونو کې
اوړم ګنـاهـونو کې را اوړم ګنـا هونــو کـــې

بادغيس ۱۳ / ۹ / ۱۳۵۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمینې غم

چې مې زړه کې راپیدا دمینې غم شو
سپیلنې شو لو غړن قلم قلم شو
محبت یې زه په هسې رنځ اخته کړم
چې علاج ته مې طبیب له عقله کم شو
مینه اور دی په دې اور یم ستې شوې
هر سپرغۍ یې کله تیغ او کله بم شو
دمردکو په ډېلیو کې ژوندون کړم
چې مین مې زړه په سترګو دصنم شو
په نظر کې له ورایه جادو نغښتې
سحر طلسم یې په ما رقم رقم شو
ساده دل وم له انجامه خبر نه وم
اوس ارباب راته دظلم او ستم شو
ما یې مینه رښتیانې رښتیا ګڼله
دریغه ، دریغه چې ګوهر راته شبنم شو

لغمان ۳۰ / ۱۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړده مزلونه

سـوځــمه داور پــه لمـبو سوځمه

هــرې خـــوا ته ګورم انــګارونه دي

زړه کــې مــې دغــم او اندیښنو څپې

پښو کې مې چار پیره زنځیرونــه دي

نه پو هیـږم دا لاره بـه څــو مــره وي

څومره چې پرې ځم اوږده مـــزلونه دي

نه خیږي فریاد مې له خولې نــه خیژي

ایښي یې پــه خولې راته مهرونـــه دي

نه نه... دا هــراس مې ویروی نه شـــي

مخ ته مې نــژدې انقــلابـــونــه دي

کابل ۲۱ /حوت / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلې راشه

بېــله تــــا مـــې دزړه صبرو قــرار نه شي

ګلـــې راشـــه چـــې مې اوږد انتظار نه شي

زه بـــه لاره پـــه بـڼــو درتـــه جــارو کــړم

چې نازک خــاطر دې چیـــرې آزار نـــه شـــي

ما دهجــر پـــه اور مـــه سیځـــه ظالـــمې

داتنکې حسن دې ګوره خـــونکار نـــه شـــي

زړه مـــې ستـــا دمیـــنې ډکـــه خـــزانه ده

ستا په شوخو کتو پام چـــې انـــګار نه شـــي

رنـګه بنګه مې په غیــر کــې راخـــوره شـــو

نـــور مـــې ویـــره لـــه رقیب او اغیار نه شي

بــاده پـــام کـــوه چـــې ورو ورو ،راچلیـــږه

تـــورې زلـــفې یـــې په مخ شب وتار نه شي

کوم قد غن به یې (ننګیال) له مینې تم کړي

څو منصور غوندې په دار او سنګسار نه شي

کابل ۱۵ / ۱ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاهیرومه

بیا مې په زړه کې غمونه ګډ شول

بیامې له سترګو اوښکې څڅیږي

بیامې دعقل ستنه کږه شوه

جنون له ورایه راته مستیږي

بیمې مغزو کې لیونې شور دی

هیلې مې مړاوې مړاوې رژیږي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نوردرنه ځمه

تاهیرومه

***

ماوی چې ته به مې دزړه کور شې

ماوی چې ژوند ته به مې رڼاشې

ماوی چې سترګې به مې رڼا شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

زخمي زړګي ته به مې دوا شي

ماوى چې مړ به راځنې اور کړي

خواته به راشي تل به زما شي

اى زما مينې ، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهيرومه

***

دعشق په لار کې دې آيته کړم

تا په سينه کې داغونه راکړل

تا په څو نرمو ، خوږو خبرو

دميو جام کې زهرونه راکړل

تاراته چل کې له سورکو شونډو

ماته په خوله کې اورونه راکړل

اى زما مينې، ليونۍ مينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

مینې ما پرېږده چې درنه ځمه

خیر که سوځېږم خیر که ویلیږم

یو داغ دې شته دی زما په زړه کې

زه به تر مرګه پې مشغولیږم

پرېږده چې خیال کې له تانه لرې

ستا له یادونو سره لوبیږم

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

بدخشان ۲۵ / ۹/ ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري تنده

ســــاقـــي پیمانه واخـــله نو خمـونه تشوم
رګ رګ کـــې مې دمیـــو دریابـــونه بهوم
له ســـوزه دخمـــار او دســـاړه عقـل دلاسه
دزړه پـــه نغـــري بانـــدې اورونـــه بـلوم
پـــروا دزاهـــد مـــه کړه ساقي ژرشه راکوه یې
دوزخ راتـــــه راښیـــه جنـــتونـــه نـــړوم
احتیاط چې کوم یو مټ له دې قطاره خیانت نه شي
که یو څاڅکې ترې کـم شي قیامتونه ویښـــوم
زمـــا خمـــاري تنـــده دځـــو ورځـــو تنده نه ده
ددی تنـــدې لــــه زوره ډیـــر دردونـــه تیروم
یوداغ نه دی په زړه کې چې یې ځو پیالـــې دوا شي
خمـــونـــه تشـــوم پـــرې پـــرهارونه رغـوم
کابل ۹ / ۱۱ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګونده

یه زما زما سپېڅلیه ګونده
زما ننګ زما ناموسه
ته مې پت ته مې عزت یې
ته شرف ته مې ایمان

تا د ځان په وینو ساتم
سر ښندل زما ناره ده
کا شکې ومرم ستا له پاره
څو پوره مې شي ارمان

دا مې عزم دا مې هوډ دی
دا مې دنده دا مې پریکړه
د ژغورن په لار دې ځمه
دا مې لوړه دا پیمان

ستا په عشق او مینه پایم
تا به وایم تا به ستا یم
ستا په پت کې زما پت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

ستا په شان کې زما شان

زړه مې خوځي ستا لپاره
سر به ښندم ستا لپاره
شهیدان به دې ګټمه
که مې ځای شي ګورستان

ستا درنه غیرۀ کې لوی شوم
تا دژوند درسونه راکړل
تا عاقل کړم تا اګاه کړم
بې له موره راته ګران

زه دتا په نامه ویاړم
زه پتنګ ته مې ډیوه یې
پریږده پریږده چې مې ژوند کړم
ستا له مینې نه قربان

ما منلي ستا په عشق کې
درد او مرګ په دواړو سترګو
که ایرې شم ستا لپاره
دا به هم ګڼم ارزان

کابل ۱۱/ جدي / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې سوز

لکه ماته چې د مینې ســـوز رسیـږي

هسې کله په اور شمعې ویـــلې کیـــږي

هر سپر غۍ داور زما د زړګي کـــورشـو

هډ هډوکې راته سیـځي ایـــره کیـــږي

ربه چاته ګریوان څیـــــرې کـــړم وژاړم

چې مې یار راته د بـــل په خوله لمسیږي

که هر څو مره بار د خاورو په سر باد کړم

خو فریاد مې د چـــــا غوږ ته نه رسیږي

هیڅ اثر مې د ژړا وربـــــــانـــدې نه کا

مسخرې کوي په اوښکو مې خـــندیږي

که هر څه نصیحتونه زړه ته وکـــــــړم

لیونۍ شي د ماښوم په څیـــر ژړیـــږي

مینه نه ده خوشې خوشې غـــولول دي

نن زما سبــــا د بل غیږ کې نڅیـــږي

نه پوهیږم د دې عـــشق انجام به څه وي

دا اوږده لاره بـــه څـــو راتـــه لنډیږي

کابل ۱۶ / ۹ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

څه ښه شپه وه

څــه ښه شپه وه مې خوړل وو خنديدل وو

څـــه ښـــه شپه وه نخـيدل وو ګډېدل وو

څــه ښـــه شپـــه وه د رندانو پيا چاهي وه

څــه ښـــه شپـــه وه د خمونو تشيدل وو

***

څه ښـــه شپـــه د ګلرخــو ځــــليدل وو

څه ښه شپه وه د سرو شونډو زبيښول وو

څه ښه شپه وه د جامـــونو شراو شور وو

څه ښه شپه وه ښکــلول وو تخنـــول وو

***

څه ښـــه شپـــه وه راته پيغــلې ګډيدلې

څه ښه شپه وه تـــوری زلفـــې ښـــوريدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ښه شپه وه څومره مست وم څه بې خوده

څه ښه شپه وه څه پايزيبې شرنګيدلې

***

څه ښه شپه وه درندانو ليونتوب ؤ

څه ښه شپه وه دمستانو بد مستوب ؤ

څه ښه شپه وه څه بازار ؤ ، دعيشونو

څه ښه شپه وه بې هوښي کې هوښيار توب ؤ

***

څه ښه شپه وه څه تارونه غږيدلو

څه ښه شپه وه ويده زړونه ويښيدلو

څه ښه شپه وه بې غمي وه ، آرامي وه

څه ښه شپه وه يار مې غيږ کې لوبيدلو

***

څه شيبې وې څه يادونه څه بزمونه

څه شپې وې څه ګډاوې څه سازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شیبې وې څه دیار مینه خوږه وه

څه شیبې وې څه یې غیږه کې خوبونه

***

داویده وه ما یې زلفې لوبولې

داویده وه ما یې سرې شونډې رودلې

داویده وه دحیا لمن کې پټه

داویده وه دحیا لمن کې پټه

***

ربه څه شو ! اوس زما جهان دمینې

ربه څه شو ! دازما ارمان دمینې

ربه څه شوه دازما لیونۍ څه شوه

ولې راغی بیا په ما خزان دمینې

کابل ۱۳ / ۵ / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوليدلو هيواد والو ته

يه وطوانوالو ، يه هيــوادوالـــو

يه لرې لرې ، يه پـــرديســـانـــو

يه غـــوليدلـــو دوطن خـــلكـو

يه دبل كــوركې ، مساپـــرانـــو

***

يــه شـــمله ورو ، يـــه زيـــرورو

شمله مو څه شوه ، همت مو څه شو

ولې سوداشوې ، دبل په لمخـــه

برم مو څه شو ، غيرت مو څه شـــو

***

اوس راته رسي ، دغرو له هاخوا

ستاسو له پښو نه دزولنو شور

په سترګو وينم ، په غوږو اورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو لاسونه، دا تکړو شور

***

«اوس دباد ونو مستــو ځپو کې
ماته رارسـي ساســو غوړونه»
ګورم چې لـوړ شول دآسمان زړه ته
دتاسو چيغې ، کړيکې آهــونــه

***

ګورم چې ځنګه ددام مرغۍ شوې
دښکاري لاس کې به حلاليــږي
ستاسو پټ وينم چې درنه تښتي
په دې ډاريږم چې رسوا کيــږي

***

يــه وريــو تــږيو لــوځو لغړو
يه دعمرونــو رنــځــو وهــلو
يه درديدلو ، يه کــړيـــدلــو
خــوږمنو خلکو غمــو خوړلو

***

داځومره ننګ دی دا ځومره شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې افغانان دې له وطن تښتـــي

دا به نو کوم یو عقـــل قبـــول کا
چې بلبلان دې له ګلشن تښتـــي

***

داوطن ستا وو ، داوطـــن ستــادی
دا وطـــن پـــاتې لـــه پلار نیکونو
دامـــو ګټلې دامـــو ســاتـــلـــې
دځان په غوښـــو دزړه پـــه وینـــو

***

راشی پـــه مینه دوطـــن غیـــرت ته
دوطن ستـــرګی درتـــه کـــږې دي
اوس مو په خاوره سباوون ښوري
دانقلاب پرې سپیدۍ خـــورې دي

۱۴ / دلو ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني ځنکندن

ځو مره سخت ساعت دی دغم کاڼي را اوریـــږي
دریغه ، دریغه ، دریغه چې اشنا رانه بېلیـــږي

ما خـو دژونــد ځړیــکه دا شنا مخ کې لیـــدله
پوه شو مـــه چې اوس مې دژوندون پاڼه رژیږي

فکر او عقـــل واړه رانـــه لاړل او یاغـــي شول
بـــاد دلیـــونتوب راته پـــه سر او مخ لګیږي

مینه مې په زړه کې په سلګو شوه ځنــکدن کړي
کاڼي بو ټـــي ګوره چې زما پـــه حـــال ژړیـــږي

مـــرګه رارسیـــږه خـــدای له پـــاره مه تمیږه
دابه څه ژوندون وي چـــې بـــې یاره به تیریـــږي

ډوب شو مه « ننګیاله » نور په شرم او پیغور کې
هر څه ته چې ګورم ورنه سترګې مـــې شرمیـــږي

بادغیس ۱۳۵۸/۷/۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابه مې سزاوي

ننه په زړګي کې مې لمبې لـګي

مستۍ لیونۍ دغم څپــې لګــي

شورکوي په زړه کې مې غوغا کوي

ساز کوي ، اواز کوي نڅـا کــوي

اوس لیـونــۍ کیــږم

خدای چې مروره رانه میــنه شــوه

اوس مې نو خوراک دزړګي وینه شوه

څه وکړم ګریوان چاته پاره کــړمــه

چاته دا زخمي زړګې ښـکاره کــړمــه

وه ژاړمه چــاوته نــاره کــړمــه

اه مې هیڅ څوک نه اوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيـــر دی ديار عشق کې سودايي ښه يم

ورک لـــه کور اوکلي سودايي ښه يـــم

پريــږده لادغم پـــه اور کباب شـــمـــه

وســـوځم لمبـــه شمــــه خو ناب شمـــه

ومـــرمه زړه چـــاودې شم حباب شمــــه

دابـــه مــــې سـزاوي

کابل ۴/دلو/ ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ

بیا د مطرب په نوا مسته ده نخیـــږي نجلـــۍ

پاې زیبه مه یې شرنګوه چې رسوا کیږي نجلـــۍ

میـــګونې شونډې یې خمار دمې خورو ما تـــوي

مسکې شي وخاندي غوټې غوندې غوړیږي نجلۍ

ځلین رخسار یې د آسمان زیب او بریښنا شر موي

سپوږمیه بریوزه چې رڼا ته دې خنـــد یږي نجلـــۍ

بیا د نرګس او لا له رنګ مړاوی زیبښلې ښـــکارې

ځکه په لښتو یې شوخـــې کـوې لو بیږي نجلـــۍ

زړګیـــه غلـــې شـــه آواز د تـــو پو مـــه وباسه

بیا به په منډو شي حیاور ځي شرمیـږي نجلـــۍ

بغلان

۱۳۵۵ / ۱۲ / ۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مغان خرابات

بيـــا شـــه شــور ده شه غوغا ده د مغان په خرابات کې
شـــه د عشـــق نغمې غـــريبږي د مطربو پـــه رباب کـــې

شـــه کـــړ نګار دي د جامونو شـــه بازار دي د مستيـــو
شه خـــوږي نشـــې پـــرتې دي د ساقي په ميـــو ناب کې

بـــې هوښـــې دي بيخـــو دی دي جهـــــان د بې غميـــو
غم اندوه لره ځای نشتـــه د رندا نو په کـــتاب کـــــې

اې زاهده ای نا صـــحه ما ته وعظ نصيحت مـــــه کـــــړه
هسې خوند چې دلته شته دی نه مسجد او نه محراب کې

ساقي راکړه پيالې راکـــــــړه راکـــوه يې را کوه يـــــــې
څو چې ډوب شمه لاهو شم داد سرو ميودريـــــاب کـــې

دا مې کور کړه د خوښيو ميخانه زما مســـــکن کـــــړه
څو ژوندې يم پکې پا يم د نشو سيل او سيـــــلاب کـــې

لغمان

۱۳۵۳/۲/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ اروښاد اسحاق ننګیال

د پښتو خبره

آشنا یه ګوره خـــوا ته دې په غلا راغلې یم

دیدن ته دې په پټه پټــه بیا راغلـــې یـــم

له و همه د چو غلو له هراس د رقیـــبـانـــو

ترخنګ دې په الله او بسم الله راغـــلې یـــم

نن بیا د تنکي حسن غوړیدلو بـــاغیچو تــه

بلبل غوندې په چیغو پــه ژړا راغلـــې یــــم

په یاد د آدمخورو ، لیونو ، مخمو رو ستـــرګو

مجنون غوندې له دښتو او سارا راغلـــې یـــم

یو جام د میو راکه له سورکو میګو نو شونډو

په ډیرې بې صبرې او وار خطا راغلـــې یـــم

د خدای له پاره نور را تـــه د تلـــو خبرې مه کړه

داو ښکو له جرګو له جرګو سره همرا راغلې یم

رتـــل د عـــاشقـــانـــو د پښتـــو خبره نه ده

ننګیـــال درتـــه پـــه عـــذرو په دعا راغلې یم

کابل

۱۳۵۴ / دلو / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

وخوړمه خدايږو داغمجنې زمانې ساقي
راوړه راته راوړه دمستيو پيمانې ساقي

وبه چو له غمه اشنا جګې جګې ژړکوه
ډکې کړه په بيړه له شرابو نه پيالۍ ساقي

ستا دې د شرابو په پاکې او تقدس قسم
مکړه راته مکړه دو مره دو مره بهانې ساقي

عقل رانه واخله د جنون لارې راوښيه
ومې سوځه زړه کې دغمونو خزانې ساقي

نور به توبې نه کړم کاشکې داتوبه مې ماته کړې
کور به ميکده کړم راکړه ځای په ميخانۍ سافي

دا سوال مې قبول کړه نور د زهد په لار نه ځمه
خوښ په خرابات يم مناجات نه مې توبې ساقي

۱۳۵۳ کال / لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبهار شپه

دبهـــار رنګینـــه شپـــه وای
زه او تـــه ســـره هـمـــرا وای
دمطـــربـــو تـــرانـــې وای
ورتـــه دواړه پـــه نڅـــا وای

***

کنـــډولـــۍ وای دشـــرابو
شنـــــۍ پیـــالې مو کړنګولای
بلـــبـــلان پـــه چغیـــدو وای
دګلـــزار پـــه تمـــاشـــا وای

***

داوبـــو پـــه شـــرشـــرو کې
ګـــډیـــدلای لمبیـــدلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک نه وای هیڅوک نه وای

پــه قــهقــا وای په خنــدا وای

***

په شنـــو بو ټـــو غزیــدلای

شبنـــم ورو ورو اوریـــدلای

شپــه لاهــم پســې اوږده وای

نه رڼـــا وای نـــه سبـــا وای

***

ستا دزلفو سیـــوري لاندې

په خوږو خوبو ویـــده وای

تا پـــه مینـــه نــازولـــی

نه اندوه نه واویـــــلا وای

۱۳۵۳ کال لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن ډیوې

زړه مــې دتـــا په دیـدنو موړ نه شو

باغ په دا ډیرو پسرلو مـــوړ نـــه شو

څو یـــې را پـــورته کړل داور جامونه

ساقي په ډکو پیمانو مـــوړ نه شـــو

ستـــا دښـــکلا په اور سیځلې میـــن

لکـــه پتنګ په سوځیدو موړ نه شـــو

زړه مـــې شبنم غوندې دګل په څـولۍ

ستـــا په سینه په وید یدو موړ نه دی

لــېرانــږدې که دسرو شـــونډو غوټۍ

وږی خـــاطـــر مې په بو سو موړ نه شو

دګلـــو غیـــږ کې زبیښل شوې بورا

دســـره ګلاب په اننګو موړ نه شـــو

لــېراتـــه بلـــې کـــړه دحســـن ډیـــوې

«ننګیال» یې اور کې په سوځو موړ نه شو

کابل ۸/۸/۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ اروښاد اسحاق ننګیال

دمیني لار

داجمل خټک د دې غزل په اقتفا

که په متقل لاره تیریږي په مقتـــل ورځـــو
داځل جـــانان پســـې ملګرو تر منزل ورځـو
ورځو ورځو دیار درشل ته پـــه برغل ورځـو
موږ یې دیدن پسې دوینو په بـــدل ورځـــو
پریږده چې خوځي هره خواکې داجـــل وزرونه
مونږه سر تیري یو په خواکې د اجـــل ورځـــو
ځو چې له ورایه یې د حسن ډیوي بلې نه شـي
تر هغو پورې به دزړونو په مشعـــل ورځـــو
خیر که په دغه لارکې ټول له پښو وغورځیږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دزړه په سر باندې دمینې په تکــــل ورځــــو

دمغرور حسن د مغرور جمال لیده پــــه تــــمه

دآد مخـــــوروخوني سترګو په مور چل ورځــو

که يې د زلفو تروږمې وي د تلو لاره نــــــه وي

موږ يې د ټیک درښا يې په جل او بل ورځــــو

چې يې د شونډو دګر مې په تصور مستیـــــږو

که مو په سترګوراښکاره شي په متقل ورځــو

کابل

۱۳۶۲ / دلو / ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه

ربه څومره نا قرار دی زما زړه

د چا غم کې ګرفتار دې زما زړه

نه پوهیږم چا په کوم تقصیر نیولې

چې لایق یې د سنګسار دې زما زړه

دا به څوک وي چې د غم پیټې رالیږي

چې هر دم ورنه آزار دې زما زړه

داد چا په سینه ناست ښکاري بازان دې

چې زخمي یې په منقار دې زما زړه

زما خدایه دا خوني سترګې د چا دي

چې ګولو کې یې حصار دې زما زړه

داد کومې دلربا دشونډو اور دې

چې ستې یې په انګار دې زما زړه

نه پوهیږم دانا دودي په ما څوک کړي

چې همیش تري نا زار زار دې زما زړه

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

د بهار وږمه

د بهار وږمه چليږي ګډ وي ځانګې ښاخـونــه
زړه ځمګه ځوانه شوې ښکلوي ګلو مخـــونـــه

د بهار مستو شيبو کې په دې ښکليو باغيچو کې
مطربان سره ټول شوي غــږوي دزړو تـــارونــه

د خمار په وينو لژند جادوګر ماښام مســت شوې
دافق په شونډو خښ دي تخنوي دستورو زړونــه

د سکروټو جام په لاس کې ساقې اور سره لوبيږي
تشوي داور خمو نه هير وي پې خپـل غمــونــه

يو بازار دې د مستيـــو يو جـــهان د بيـخوديـو
د هـــر بـــوټې له شـا خيږي د پيغلو ټو آوا زونه

مادلې دلـــې راوړي ســـره ګلـــونه د لالـــه وو
ښکلـــو مــــه يـــې پـــه پاڼو د شهيدو مزارونه

کابل

۱۳۶۲ / ۱۲ / ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارې دود

د حمید مومند ددې غزل په اقتفا:

یار راځینې لاړه پسې نه مرم ژوندې پایم
تو زما په مینه چې لا پایم بــې وفا یــم

یار مـــې مساپــر شو زه لا پــایــم پــه دنیــا
((تو زما په مینه)) زمـا پــه عشــق او پــه وفا
نه مې ځان حلال کړ نه مې وسو ځـاو په اوکـــې
نه پــه ژړا ســر شـــوم نـه مې هیره کړه خـنـدا
نه مې ورته پل د هر قدم په سترګو ښـــکل کـــړ
نه یې شـوم ملـــګرې د سفـر او نـــه هـمـرا
نـــه مـــې ســـر له کاڼـو سره وجنـګاوه په زوره
نه مـــې ځـــان لاهو کړ په کوم سیند او پـــه دریا
دا بـــې حسه زړه مې څه له کاڼو شـــګو جوړ دې
نه په چیغو سر شـــو نـــه پـــرې وشـــوه څه بلا
دود دیارې دا و چـــې لـــه غمـــه لیـــونې وای
نه له غمه مړ شوم نـه ملنګ کچکـــول تر شـا
زما په شان بې پته محبت کې مونـــده نـــه شي
نشته عـــاشقې کـــې مـــا رسوا غوندې رسوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروښاد اسحاق ننګیال

درزم ورځې

اوښکې مې لیمو ځنې په مخ دوڅیدو نه دي

سوي پرهارونه مې دزړه په رغیدو نه دي

مانه دبهار وږم دشعر په ژبه مه غواړې

دازخمي حواس مې دبهار او پسرلونه دي

ما دحسن باغ او دسپوږمۍ جلوو ته مه بولې

داغمجنې سترګې مې دحسن او جلوو نه دي

پریږدی چې سرې شونډې دسره جام په شونډو خښې شي

زما داترخې شونډې دشرابو دنشو نه دي

زه به څنګه دار باندې دزلفو ښکلا ولیکم

داد دار شعرونه دي دزلفو دمسرو نه دي

پریږدی دار په غاړه درزمو ترانې جوړې کړم

داد رزم ورځې دي دبزم او میلو نه دي

۲۲ / ۹ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسن څرېکې

لکه سپوږمۍ له وریځو ووځي ځلیږي پسې
د زلفو سیوری یې په مخ راشي پټیږي پسې

د زړه مرغۍ مې پسې پورته شي نیوې یې نه شي
ویلې شي وڅاڅي نارې وهي چغیږي پسې

ای د حرمان لمبو راپریوځې ما وسوځوې
مینه وینه مې تاوده کړې چې سړیږي پسې

لیونې زړه مې پسې سترې شو دیدن لټوي
لکه ماشوم وږې سلګۍ وهي ژړیږي پسې

نسیمه جار دې شم د زلفو جال یې ونړوه
چې یې د حسن څرېکې وځغلي بلیږي پسې

نور به «ننګیال» د ملنګۍ کچکول خالي رانه وړي
دیدن د مینې لټوي غورځي پرزیږي پسې

بدخشان ۲۶ / ۹ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوزخي عمر

ساقي خدای لپاره وسوم څه د څښو جامونه راکه

دګمراه عقل له پښو مې د جنون وزرونه واکه

کړوي مې کړوي مې د خمار لیونۍ کړیکې

جګې جګې ساقي جګې په نشو يې وار خطاکه

تو يوم درته په خدايږو په خمُ خمُ ګوهر داوښکو

په بدل دهريو خمُ يې راته يو څاڅکې اهداکه

دژوندون ستړې بيړۍ مې والله په ډوبيدو ده

دنشو په توپانو يې راته پورته په هواکه

دګناه خبرې پريږده زه رسوا ګنهکار خوښ يم

ما دتا لمن نيولې ټول عالم کې مې رسواکه

دوزخي لنډکې عمر مې دمرګ پولې ته بيايي

دا وروستې شيبې ، لحظې مې له مستۍ سره پخلاکه

کابل ۹/ ۹ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

دوينو مشال

قصاص که اخلې څوک له چانه د خطا په ګناه

ته خو مې وژنې خدای له پاره دوفا پــــه ګناه

ژبه مې ګونګه شي له ويرې څه ويلای نه شم

چې مــې رتــې هـم د خندا هم دژړا په ګناه

زه دې ديــدن تــه بلوم دزړه دوينو مشال

ته مې شړې له ځانــه ولې درڼـا په ګنـاه

زه لکه شمعه تاته ژاړم پــه زړه اور لګــوم

ته مې په مخ وهې داوښکو دلمبا پــه ګناه

لړ مې دزړه داغونه ګوره هم دذهن پــرهــار

بيا مې لمبو کې سوځوه ديوه رسوا په ګناه

کابل ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

 اروښاد اسحاق ننګیال

انګوري پیالې

ستوري د سحـــر په راختلو دي

شونډې د غوټۍ په غوړېدلو دي

زړونـــه تخنـوي د پســرلي وږم

زلفـــې د سنبل په رپیـــدلو دي

خانـــدي راته جام د ګلابـــي نشو

ګوتې د ساقي د مچـولـــو دي

حسن د بهار ، د میو سرې پیـــالې

خدایږو ، چې ژوندی د تیرولـو دي

نن مې په زړګي کې د زخمو پـــولې

ښکاري چې نواوس د رغیـدلو دي

دامیګونې شونډې انګوري پیالې

خولې که د زبیښلو ، ویلولـــو دي

دادغم لښکرې د عمـــرو میلمې

زړه نه د ننګیال په ورکیــــدلو دي

کابل

۲۳ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليونۍ مينه

يـاره سـتـا پـه محبـت زما قسـم دی

چې يوه شيبـه دهجـر په مـا غـم دی

هســې زه بـې صبـره تـرېې دليدو يم

لکـه تـرېې مړاوې ګل چـې دشبنم دی

بيـا دې ميـه ليـونۍ شوه ځنډنې شوه

نه پو هيږم دانـو څه ظلـم او سـتـم دی

چې مې زړه کې ستا دعشق لمبه خوره شوه

اوس نو ځکه لوغړن قـلـم قـلـم دی

که فرمان مې دمرګي راشـي فـرق نه کا

خو هراس مې ستا له عشقـه دم پـه دم دی

څو ژوندی ستا دمينې بنـدګـي کـړم

ما منلې ستا په عشق کې هرمـاتـم دی

لغمان ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهيدانو مزار

داچـې خوځي په هوا کې په مستې مستې رپيږي
سـره توغــونه دي ويارلي څومره فخر کا نازيږي
دانــارې دي دشــهيدو نښـــانــونـه داتـلو
سرې لمبې دي دسرو وينو دغيرت غرې ترې جګيږي

***

قافله دميړنو ده ستر کاروان دننــګيـــاليـــو
دادپت ، همت بچـــي دي دا لښکر دتوريـاليـــو
سر ښندونکي دوطن دي مينـــان د اولسونـــو
شهيدان دي دتاتوبي ويار په داسې جنګياليو

***

دوی اتل او باتوران دي ميړني قهرمـــانـان دي
داوطن و دوی ته شمعه دوی يې سوي پتنګان دي
دوی ددې وطن له پته قربا شوي نثـــار شـــوي
دارښتيني افغانان دي ، دارښتيني افغانـــان دي

۱۳۶۱ کابل دشهيدانو غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانقلاب جشن

دا جشن زموږ جشن دا ښکلې او زيبا جشن

دا زموږ دخلکو دننګونو او رښتيا جشـــن

دامو دجنګونو ، درزمونو دګلا جشـــــن

دامو دمرام دارمانونو دوفـــا جشـــن

دا مو دې زخمي سترې وطن ته دښکلا جشن

داددې هيواد دخپلواکې او دبقــا جشــــن

***

دلته راته جوړ ښکلي بزمونه اتڼونه شـــول

هيلې مو تازه شوې راڅوندي مو وياړونه شول

لنډه مو شوه لاره بريالي مو ارمانونه شـــول

دلته مو سر لوړي تکلونه او هوډونه شـــول

دلته مو پياوړي مورچلونه ، سنګرونه شـــول

دلته جوړ دښنه وو دښمنانو ته قبرونـــه شول

دلته آبادي دلته ښادي دلته ډولونه شـــول

دلته سره يو زمونږه ژمنی او بولونه شـــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

جګه شوه ناره دانقلاب مو ولس ..ونونـــو کې
کلیو ، کروندو کې دوطن په سمـــو غرونو کې
وخوځیده وینه دغیرت مو په رګـــونو کـــې
شور دازادې مو لور را لور په غرو رغونو کــې
هسکې مو پګړۍ شوې دپلرونو په ملکونو کې
زوږ دخوشحالې راته نڅا کوي ســرونو کـــې

***

یه زما وطنه لا پوره دې ارمانـــونـــه شـــه
تل دې یې سر لوړي وسپنیز دې سنګرونه شـــه
هیلې دې کا میا به بریالي دې غورځنګونه شـــه
هسک دې په دنیا کې دبریو بیـــرغـونه شـــه
غوښ دې دغلیمو له تنونه اورمیږونـــه شـــه
یه وطنه جار مو ستـــا له کانړـــو نه سرونه شه
هر ځوز او اغزې دې دجنت ، ښایسته ګلـــونه شه

کابل ۴ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

یو خوا پسرلې دی بل د ښکلیو بوی لګیږي
بیا په میکده کې بادې خم په خم تشیږي
ګوره له مستې نه چې هرڅه نشه نشه شول
ودې چوي هغه زړه چې لا اوس هم نه ګرمیږي
باد د سبایې د بد مستیو غیږې پرانیستې
پاڼو د ګلاب سره غوټۍ ناڅي لوبیږي
دلته بهاري وږمه د زړه سوزونه وژني
څوک به لیوني وي چې غمیږي نه مستیږي
څیرې شوې پردې د ګناهونو د عشاقو
شونډې د مینو سره یو پربل خپبیږي
ورځې د مخمورو شونډو بیا د مسیدو شوې
داسې مستانه ورځې به بیا کله رسیږي
کاڼي بو تي واړه زما سترګو ته غوټې شي
شعر مې اباسین شي په زړګي مې رابهیږي
کابل ۲ / ۱ / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

وایه مې فروشه !

توی کړه ساقي توی کړه ستا دخم دریاب وچیږي نه

زما خماري تنده څو پیالو باندی ماتیږي نه

وسپړه دخم غوټه چې زړه پکې لاهو کړمه

دادعمر تږي په کاسو باندې مړیږي نه

ماله دې قالبه دساره عقل راباسه

دالیونۍ ذهن مې په بل رنګه صبریږي نه

وایه مې فروشه ! ساقي جانه زه دې جارشمه

لاره دجنون دلته تیریږي که تیریږي نه؟

کابل

۱۱ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام جنون

راسې چې جامونه سره پــورته کړو
دادخم اورونــه سره پورتـــه کـــړو
راشې دنشـــو په لمبـــو وســـوزو
سره سره انګارونه سره پورتـــه کړو
راشـــی دا ارام جنـــون را پـاڅـــوو
مست مست اوازونه سره پورته کـــړو
ګورې چې ډوبیږو دخمار په ډنـــډ
پاځی چې سرونه ســره پورتـــه کړو
راشی داسرې وینې راګرمـــې کـــړو
مړاوي قـــدمـــونه سره پورته کـــړو
لږ خو سره تاو کــړو درباب خوږی
وناخو غړونه ســره پــورته کـــړو
رنګه کړو یارانـــو دتقـــوا دیـــره
سر په سر خمونه ســره پـــورته کړو

بغلان

۱۳۵۶ / ۱۲ / ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدی

پرېـږدې چې داخړې وریځــې والوزي

پرېږدی چـې دلمر کلی روښـــانه شي

پرېږدی دآسمـــان له دوزخــــي زړه نه

پیغله سپوږمۍ پورته شي روانــه شــي

***

پرېږدې دآسمان له خـــــړې تندۍ نه

سپین ستوري راووځي بې حجابه شي

پرېږدې دازړه ځمکه هم وخـــــاندي

ځوانه شي ، سمسوره شي شبابه شي

***

پریــــږدې چـــې له ګــل سره ګلبڼو کې

بیا خـــزان وهلــې بلبل ونـــــاڅــــي

پرېږدې چې د ســرې غوټۍ په مخ باندې

څاڅـــکي د شبنـــم به ورو ورو وڅاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېږدې چې دهر بـوتې له شائینـــې

پـــورته د پیغلتــو اوازونـــه شـــي

پـــرېږدې له هـــر ګــټ له هرې تیرې نه

پورته د شپونـــکي شپیلې سازونه شي

***

پرېږدې چې دخم دروازې خلاصې شي

پورته ترې ساقي داور جامـــونه کړي

پرېږدې چې شي ماتې دعمروتـــوبې

جــــورې پــــه محتسبو قیامتونه کړي

***

پرېږدې د سپوږمۍ سپینې ډ یوې لاندې

هر عاشق معشوق غاړې تر غاړې شـــي

پريـــــــږدې دازړې دګنـــاهو پردې

غیـــرو دمینـــو کـــې ویجاړې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پریـــــږدې دامو سپینـــو قطرو سره

ګله دمعشو قو دتن عطرونــــــه شي

پریږدې دآمو دغاړې هر بـــو تــــې

زلفو دجنکیو ته ګلونـــه شـــــي

***

پــریـــــږدې دا زما انقــلابي وطـــن

وخاندي بهار سره مســـتي وکـــــړي

پریږدې چې دا ســـوې سپیلـنۍ خاوره

ونا څي ، موسکا وکړي خوښي وکـــړي

حیرتان ۱۵ / ۳ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماری عقل

راځې چې سره ووځو یو ځل بیا په سیل د ګلو
یو شور د مستۍ ساز کړو د جامو په کړنګو لو
نن باد د سبا وایي زیرې زیرې د بهار
راځې چې بهار مست کړو د نشو په ګرمو لو
والله چې له خماره خماري عقل مې وژني
ساقیا توفیق راکه لږ د ځان د هیرو لو
رقیب خو مو لمبو کې سو زوي په اور د هجر
راځی چې لږ ستي شو د پې مخو په کتلو
ساقي زما زړګې ته دوړمو خبرې راوړه
د شونډو په موسکا کې د غوټې د خندید لو
دا لویه د خاموشي د بیلتانه راځنی یوسه
خبرې راته مه کړه د هجران او بیلید لو
ای باده زما خوا ته لږ څه مشک د زلفو خور که
تسل به مې د زړه شي د آشنا په یادو لو
بهاره داخل ما ته د وصال یو زیری راکه
داغم راځیني واخله خدای له پاره د سیځلو
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زړه راته مست شو اټنو نه کوي

په بې صبرۍ رانه پرواز غواړي

ګوګله لارور کــه چي والــوزي

هوا بازي لکه د بازغـــــواړي

* * *

بیا مې مغزو کې ځه غوغا خوره ده

غواړې چي مست او لیونې مي کړي

د کومــي مینــــي او وفـا په خاطر

غواړې چي سوې سپیلنې مــې کړي

* * *

ستـــورو تــه ګورم سترګکو نه وهې

دآسمـــان پیـــغله پــه ګډا ښکاري

ځمکـــې تـــه ګـورم چې نشه نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرونه رغونه په موسکا ښکاري

* * *

آسمانه ووايه څه زيري لري

دباد له غيرږي نه پيغام راکه

زه دې قربان شم له درا نه سکوته

يو سکوت مات کړه ترې آرام راکه

* * *

ستا له درنې او له نا پايې فضا

ما ته ګونګې شا نتې آواز راځي راځي

ستا ددې مستو تو پانو له څپو

يو نوي شور او نوي ساز راځي

* * *

آسمانه پوه مې کړه د خداې له پاره

ستا په ګونګې ژبه پوهيږمه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ راته وسپړه دهـــن غـــوټــــې

نـــږدې دي شـــونډو ته رسيږ مه نه

* * *

آسمـــان ولـــــې راتـه حال نه وايـې

چې خلک پاځيـــدل وطـــن ويـښ شو

ولـــې نــــاره ولـــې فريـــاد نه کوي

چـــې خزانـــي مړاوې ګلشن ويښ شو

* * *

ولـــې دانه وايـــې پـــه چيغو چيغو

چې د ظلمت مانې نســکوره شـــوله

ولې دانه وايـــې په مستــــه ژبـــه

چـــې دعيشـــو نو دنيـــا توره شوله

* * *

ولې دانه وا يـــې چـــې ونړيـــده

داد عمـــرونو د ظلمـــونو زنـــدان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې دانه وايې چې و پـرزيـده
د بد مستيو او بـزمـونو سلـطان

* * *

آسمانـه ووايـه چـې ما تـې شولې
لاس او پښـو نـه د پيـريو کـړې
وايه چې راغلې په مسـکيو شـونډو
د سـرو زرمـونـو د بـريـو ډالۍ

* * *

آسمـانه ځـار دې شـم دروګـر ځمه
خلـکـو تـه زيـرې د بدلون ورکه
تـولـې دنيـا او دنيـاوا لـو لره
خبـر زمـوږه د پـاڅـون ورکـه

* * *

آسمـان ويـښ شـه تـو پان وخوځوه
آوازه دې تنـدر تـه دې زور ورکـه
چـا تـه پـه قـار شه چاته ومسيږه
خپـلو تـه شـور د ښنو ته ګـور ورکه

بغلان

۹ / ۲ / ۵۷ ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا یادومه

ډیر مې یادېږې په رب قسم دې

ستا نر مې نر مې خوږې خبرې

ډیرمې یادېږې په خوب او ویښه

ستا پستې شونډې لکه شکرې

* * *

ښکلې بهار دې هر خوا ګلونه

ورو ورو خوځېږې، څانګې ښاخونه

په ګلو اورې د شبنم څاڅکې

په چکرو تې بیا مستې نجونه

زانګو هوا کې امیل جوړ کړې

چوغکې ګرځې ډلې خیلونه

مسته هواده مسته فیږا ده

له ګلو خیږې خواږه عطرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

میندو پلرو له لاسو نیولې
خپل نازولې تنکې بچو نه
زه غمو وړې
په حیرت تللې
(یوازې ناست یم تا یادومه) (۱)

یه زو یه زو یه ګلا لې زویه
زه به دې هیر یم که دې یادیږم
زه چې هر څو ځان مشغولومه
خو ته رایاد شې نو بیا ژړیږم
چې ستا په شانته کوم کو چنې وینم
زه لکه شمعه ورته ویلیږم
چې ستا د ښو کارو په زړه کړم
کله مو سکې شم کله غمیږم
که هر څو زړه ته ډبرې میدم
نه مې هیریږې که هم بیدیږم
زه غمو ړوې
په حیرت تللې
(یوازې ناست یم تا یادومه)

که هر څو مله مې وخواته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ　　　　　　　　　　　　　　　　　　اروښاد اسحاق ننګیال

رالره جوړ کړې تاوده بزمونه

هر څو مې ښکلې که غیږ کې نیسې

څو په ماموښی جوړه تیونه

که څو یې لمس کړم غوښن ورنونه

هر څو که بزم د ځوانې تود شي

هر څو که تش کړم میو خمونه

هر څو نشې مې له عقله خلاص کړې

هر څو مې مست کړې خواږه عشقونه

په رب قسم دې چې ته رایاد شي

په ما شي زهر واړه خوندونه

زه غموو وړې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه)

ورځ خو لا ښه وې په دنده بوخت یم

لعنت په شپې شه بده تیریږي

اوړم را اوړم قرار مې نه شي

بستر مې او ښکولا ندي ډوبیږي

خو که یو ځل مې پرېښاتې یو سې

له ځایه خیز کړم زړه مې درځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايمه نه چې (آرش) مې لوخ وي

وايمه نه چې ساړه بې کيږي

ها خوا او دې خوا ته مې لاس اوږد کړم.

خو په بچې مې لاس نه لګيږي

له ويرې پاڅم يو ټکان وخورم

شپه مې همداسې ټوله تيريږي

زه غمو وړې

په حيرت تللې

(يوازې ناست يم تا يادومه)

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(۱) دلايق له يوه شعر څخه نقل شويدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو ته چې ترخیص یې نه دې اخیستې او په داوطلبانه توګه څارندوي په لیکو کې پاتې دي.

د انقلاب ساتونکي

ملــګرو ګـــــوري دې خورو درو نه

د شــــــاه زلمیــــــو تــــرانې راځې

ګورې چې ویښ شول د همت بچوړې

دغرو له څـــو کــــو زمزمې راځې

* * *

ګورې چې وښو ریـــــدل وخوځیدل

ګورې چې مستې شوې زمریانو ډلې

ګورې چې وا لوتل په هــسکو تــړو

دا دشا هینو او بـــازانــــــو ډلې

* * *

ګورې له تیکو تورې ووتــــــلې

ګورې چې وبریښیده خړه فـــضا

ګورې چې وغوړیده و تهوکـــیده

په غرورغونوکې موسکا موسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ګورې چې ورانې شوي دويـــــنو لارې

ګورې چې زړه د (پانګوال) و چاودېده

ګوري چي هلته ارتجـــاع بــــوره شوه

ګورې چي دلته ئ‌لمت و ړنګــــــيده

* * *

ګوري چي توري وريځې وتښتـــيدې

ذ آسمان پيغله په ګــــدا راغـــله

ستورو ته و ګورې چي ونڅــــيدل

د ځمکې شونډو ته خنـــدا راغـــله

* * *

ګورې چي بلې شولې ســــري سکروټې

پکې ايرې شول د ډالـــرو بچـــيان

ګورې زمونږ د پيغلو اوښکو سين کې

ډوب شول لاهو شول وطنې پرنګيان

* * *

ګورې په وچو ګردو هــلو شونـــډو

خوږه غوندې خندا راغـــله راغـــله

ګورې په سو يو کړيد لـــو زړګــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبه دمینې او وفـــا راغــــله

* * *

ګورې په وچـــو ګـــردو هلو شوندو

خوږه خوږه غوندې خندا راغــله راغله

ګورې په سویو کــړیـــدلـــو زړګو

جذبه د میـــنې او وفـــــا راغــــله

* * *

ګورې ددې وطن ر ښتـــینې بچـــیان

د خپلې خاورې سا تندوي شول که نه؟

ګړې په خپله خوښه داننـــګیــالې

چې داو طلب د څارندوی شول که نه؟

* * *

دغه اتل او سر ښندو نــــکې زلمې

ګورې هادې دانقلاب شـــول که نه؟

ګورې ددې وطن بــا تــــوره زامـن

حامې، حافظ د نوي باب شول که نه

۲۸ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثور انقلاب دلاري شهیدانو ته

د وینو سرود

آسمانه ستا په لـــویـــه لـــویه دړه

وایه داســـري لمبې د اور څـــه دي

داچې تا سو ځې درنـــه زړه وبـــاسې

کړیکې د تندر لور پـــه لور څـــه دې

* * *

دا جادو ګر ماښام پـه څه مست شوي

چې د افق لـــه شونـــډو رنګ اخلې

دا توپاني سیلې یـــاغـــې دي ولې

چې براو بحر نه قـــالنګ اخـــلې

* * *

ولې دوریځو شوي جامې بـــدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخړې خړې ولې سرې ښـــکارې

دغه تور سرې د عمرو نو کونډې

لکه د ناوو پلو شي ښکـــــارې

* * *

داد فلک له سرو خونـــیو سترګو

ولې دو ویـــــنو فـــوارې اورې

دا دوزخې آسمان په څه ژړیږي

ټوټې ټوټې قطرې قطرې اورې

* * *

دغه دهسکو غرو رغو نو تل کې

ولې دا مـــرې اود آمـــــو په سینو

داد هـــلمنــــد اود آمو په سینو

ولې داغـــلې څپې ونڅـــــیدې

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ليونې برښنا په څه پړه کيږې

له قهره ډکـــــه ده او زور ښيې

ولې راباسي د او رو نـــو چړي

وريځې شړي توپان ته لورښيې

* * *

آسمانه ووا يه قربان دې شمــــه

دا ليو نې طبيعت ياغې دي ولې

لړ خو مې و سپړه دامړ اوی ولې

دا سرګردان جهان باغي دې ولې

* * *

خو.

زه دې لـــــه سوې در ديدلې زړه نه

داغـــــلې غلې تــــــرانــــې اورم

ته چې مدام بـــولـــې دوينو سرو د

زه دې همد غـــــلته نــــارې اورم

* * *

دا بريښنا نه ده چې رڼــــا خوروي

دا شفق نه دې چې ګلګون ښکارې

آسمان دادې ځوانيمرګـــــې ويني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي يې غوټيو کې ژوندون ښکاري

* * *

آسمانه وغـــــړوه ړ غـــــړوه

د لـــوی فتحو او رزمو سازو نه

تـــوپـــان ته ووايه چي ورپوي

د سرو قبـــرونو بخملي تو غونه

* * *

د ستا شفــــــق به شهيد له وينو

رنګو نـــه اخلي او ځليږي پسې

د ستـــا شفق به د شهيد له وينو

رنګـــو نه اخلي او ځليږي پسې

د ستا د تندر او ټوپان زړه کې به

د انقلاب و نـــه لوييږي پسې

کابل

۱۸/ ۶ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

و پوښته آسمان نه

زه هغه زلمې یم چې له سرنه تیر یدلې شم
زه مې ککرې باندې میچنې ګرځولې شم
زه د ځان په وینو لوبیدلې لمبیدلې شم
زه تورو باروتو کې داور تخم کرلې شم
زه مې په منګولو کې اورونه اوبولې شم

وپوښته غیرت مې له آسمان او کهکشان ځینې
پورته له آسمان ځینې ښکته ټول جهان ځنې

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې څومره ازمویلې یم
څومره یې په تورو په ننګو نوکې لیدلې یم
څومره لکه تندر د دښمن په سر لویدلې یم
څومره لکه اوسپنه اورونو کړولې یم
څومره سرو ګولو ته لکه غر هسې دریدلې یم
کو مې فلکې کړیکې له هوډه ګرځولې یم؟

زما په یوې چیغې اسرا فیل رالړزیدلې دي
زما په یوه قهر باندې تندر ریږدیدلې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

و پوښته آسمان نه چې يې بل څوک خم ليدلې دي
کوم چې ياغي شوي سيلا وو نه مهارولې شي؟
يادو ينو سين کې لکه مست او توپاني ماهې
اړخ په اړخ را اوړي ګډيدلې لمبيدلې شي
داسې قيامتې لکه داور او د سيندو نو خداې
کوم چې دوزخو نه خورې سکروټې هضمولې شي
آيا بل به وي داسې انسان په انسانانو کې
داسې قهرمان د ټول جهان قهرمانانو کې؟

* * *

وپوښته آسمان نه ور ته وواية چې ووايې
دغه انسان څوک دي دا اتل او قهرمان چيرې
داد دنيا وا لو دنياوو د سرونو تاج
داد غيرتونو، همتونو پهلوان چيرې
وپوښته آسمان نه دابه چيرې روزل شوي وي
داده ټټوبې دده نسل او نياکان چېرې
دا هغه افغان دې چې يې ټول جهان کيسې کوي
ځکه پرې نازيږي د غيرت يې تما شې کوي

۱۹/۸/۱۳۶۲

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library